

РЕШЕНИЕ

№ 7539

гр. София, 29.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 17.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **5144** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/. По делото е депозирана молба от 05.11.2020 г., с която са направени уточнения. Делото е образувано по искова молба от [фирма], с ЕИК[ЕИК] срещу Агенция „Митници“, с която моли за осъждане на ответника да му заплати сумата 801 лева лихва, представляваща обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди - пропуснати ползи, за периода от 06.03.2008 г. до 22.03.2011 г., изразяващи се в законна лихва върху сумата от 2111 лв., внесена като депозит от дружеството на 06.03.2008 г. сума и освободена на 22.03.2011 г., вследствие на отмяната на решение № 542/05.03.2008 г., издадено Началника на Митница „Аерогара С.“, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 31.10.2011 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът е подал писмен отговор, в който оспорва изцяло подадената искова молба. В него се прави възражение за съпричиняване на вредата, в случай, че изобщо се приеме, съществуването на такава. Твърди се, че ако ищецът е бил внесъл ефективно дължимите публични задължения, е можел да претендира прихващане или възстановяване на данъчния кредит.

Ищецът, редовно призован, се представлява по време на проведеното по делото открито съдебно заседание от адвокат А., която поддържа исковата молба. Представя допълнителни съображения в писмен вид. Претендира присъждане на разноски в

производството.

Ответникът – Агенция „Митници”, чрез пълномощника си юрисконсулт А. са постъпили писмени бележки, в които претенцията се оспорва. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Допълнителни доводи са изложени в писмен вид.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за неоснователност на предявените искове.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид направените в исквата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че производството по настоящето дело е образувано след като с Решение № 2103/10.02.2020 г. по адм. д. № 1016/2018 г. по описа на ВАС е отменено Решение № 6129 от 30.10.2017 г. на АССГ по административно дело № 4251/2017 г. и делото е върнато за ново разглеждане и указания за разделянето на исковите претенции. Видно от приетото за послужване административно дело № 1742/2009 г. по описа на АССГ, 17 състав, с Решение № 542/07.10.2008 г. на началника на Митница Аерогара С., е определена нова митническа стойност на внесени от ищецът стоки от Турция с ЕАД 08BG005102H0012260/05.03.2008 г. и е определено ДДС за доплащане в размер на 2101,95 лв. Предвидено е, след влизане в сила на решението, учредения от дружеството депозит от да бъде усвоен за погасяване на така определеното задължение в размер на 2101,95 лв. С преводно нареждане от 06.03.2008 г. (л. 29) по сметка на Митница „Аерогара С.” е внесена сума от 2111 лв., като депозит, във връзка с възникването на публични задължения по ЕАД 08BG005102H0012260/05.03.2008 г. С Решение № 859/09.04.2010 г. по адм. д. № 1742/2009 г. по описа на АССГ, е отменено Решение № 542/07.10.2008 г. на началника на Митница Аерогара С.. Актът на АССГ е оставен в сила с решение № 15146/10.12.2010 г. по адм. д. № 7659/2010 г. по описа на ВАС. С платежно нареждане от 22.03.2011 г. (л. 28) на [фирма] е възстановена сумата от 27235,23 лв. Като основание за превода са посочени няколко решения, между които № 542.

С предявената искова молба се твърди, че депозитът е определен незаконосъобразно, като единствения начин за освобождаване на стоката от митнически контрол е било неговото внасяне. Това твърдение се доказва с отмяната на решението на митническия орган по съдебен ред.

С последваща уточнителна молба (л. 21) е посочено, че дружеството е претърпяло вреди, изразяващи се в законната лихва в размер на 801 лева върху сумата от 2111 лв., внесена като депозит от дружеството на 06.03.2008 г. и освободена на 22.03.2011 г., вследствие на отмяната на решение № 542/07.10.2008 г. Тази лихва е най-малката вреда за дружеството от лишаването му от право да ползва внесените като депозит средства.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяната на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял имуществени вреди в размер на 801 лева,

причинени от незаконосъобразен административен акт - Решение № 542/07.10.2008 г. на началника на Митница Аерогара С., състоящи се в пропуснати ползи, измерими със законната лихва върху сумата от 2111 лева (представляваща внесен от дружеството депозит, съгласно посоченото решение на митническия орган) за периода от 06.03.2008 г. до 22.03.2011 г.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различieto по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към протовоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждания може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице,

което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

В разглеждания казус, от описаните по-горе писмени доказателства се установи издаването на Решение № 542/07.10.2008 г. на началника на Митница Аерогара С., с което [фирма] е задължено да заплати публични вземания в размер на 2101,95 лв., като тази сума бъде усвоена от внесения от дружеството депозит.

Доказана е (без дори да е спорна) и друга предпоставка за основателност на иска - незаконосъобразност на процесния административен акт, отменен с цитираното по-горе решение на АССГ.

Относно третата предпоставка - наличие на причинена вреда се установи, че определеният размер на депозита от 2111 лв. е внесен от ищцовото дружество по сметка на Митница „Аерогара С.“ на 06.03.2008 г. и е възстановен на 22.03.2011 г. Т.е. за периода 06.03.2008 г. до 22.03.2011 г. [фирма] е било лишено от възможността да ползва собствените си средства в размер на 2111 лева, като така е понесло вреди под формата на пропуснати ползи, чийто минимален и неподлежащ на нарочно доказване размер е този, равен на размера на законната лихва за периода на задържане на сумата. Липсата на необходимост от доказване на вреди в размер на законната лихва произтича от нормата на чл. 86, изр. 1 от ЗЗД. Само в случай, че кредиторът твърди претърпени вреди в по-висок размер и претендира тяхното заплащане от своя длъжник, той ще следва да развие исково производство по общия ред (арг. от чл. 86, изр. 2 ЗЗД), в рамките на което да установи с преки доказателства вида и размера на поддържаните от него вреди съобразно нормите на чл. 51, респективно - чл. 82 от ЗЗД (в зависимост от източника на възникналото облигационно задължение - деликт или неизпълнен договор). Съдът, по реда на чл. 162, пр. 1 ГПК, като съобрази, че не са необходими специални знания из областта на науката, изкуството, техниката или занаятите, намира, че може сам да изчисли размера на законната лихва, чрез използване на електронния калкулатор, базиран на интернет страница с адрес: www.calculator.bg, върху сумата от 2111 лева.

Във връзка с изложеното, е необходимо да се приеме, че предявеният главен иск е частично доказан и следва да бъде уважен, съобразно отправения към съда петитум, в който са определени границите на претендирания период. Вземайки предвид описания по-горе начин, съдът намира, че размерът на лихвата, за очертания период, върху сумата от 2111 лв. е 800,41 лв.

Относно четвъртата предпоставка - причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат, съдът намира следното.

Доказана е причинно-следствената връзка между Решение № 542/07.10.2008 г. на началника на Митница Аерогара С., в изпълнение на което ищцовото дружество е предоставило депозит в размер на 2111 лева и имуществената вреда от 800,14 лева - ако не беше издаден незаконосъобразния административен акт от орган на ответника,

ищецът не би се лишил от правото да ползва собствените си средства в размер на 2111 лева за периода от 06.03.2008 г. и до 22.03.2011 г. Противно на доводите на ответника, обективирани в отговора на исковата молба, съдът счита за доказана причинната връзка между незаконосъобразното действие и причинената имуществена вреда за целия исков период.

Независимо, че ответникът не прави възражение относно началния момент на дължимостта обезщетението, в съответствие с т. 4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, съдът за пълнота, намира, че следва да изложи мотиви и в тази връзка.

Според чл. 197, ал. 1 от ЗМ (ред. към момента на възникване на митническите задължения) обезщетението не се освобождава, докато митническото задължение, за което е било представено, не се погаси или може да възникне отново. Обезщетението се освобождава незабавно, след като митническото задължение се погаси или вече не може да възникне. Отмяната на акта има обратно действие, т.е. с обратна сила отпадат разпоредените с него задължения за допълнителни публични вземания, респ. учредения във връзка с тях депозит. С отмяната на акта за задълженото лице възниква право на възстановяване на сумите, внесени във връзка с него, т.е. на внесения депозит.

Съгласно легалното определение по чл. 235, пар.1, б.“а“ от Регламент (ЕИО) № 2913/92 „възстановяване“ е връщане в пълен или частичен размер на заплатените вносни или износни сборове. Възстановяването или опрощаването на вносни или износни сборове се разрешава след подаването на молба пред съответното митническо учреждение преди изтичането на срок от три години, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за тези сборове. Когато митническите органи установят самостоятелно в този срок някое от обстоятелствата по параграф 1, първа и втора алинея, те пристъпват служебно към възстановяване или опрощаване (чл. 236, пар. 2 от Регламент (ЕИО) № 2913/92). В случая, спорът не е относно правото на възстановяване на митническите задължения, доколкото депозитът е възстановен на 22.03.2011 г., а относно основанието и размера на претендираните от ищеца имуществени вреди.

Според съда, не е налице отрицателната предпоставка по чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, тъй като специалният закон – Закон за митниците или Регламент (ЕИО) № 2913/92 (приложим към момента на възникване на задължението) не уреждат специален ред за търсене на претендираната обезвреда. Действително, чл. 235 и чл. 236 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 уреждат ред за подаване на молба за възстановяване на митните сборове, а по аргумент на чл. 241 от него, митническите органи следва да постановят решение за възстановяване. В случая, този ред е неприложим, тъй като утежняващият административен акт е отменен по съдебен ред и възникналото от негова отмяна задължение за възстановяване на внесения депозит е изпълнено на 22.03.2011 г. Основанието за обезщетяване на твърдяната имуществена вреда поради неизползване на паричните средства от момента на тяхното внасяне на 06.03.2008 г. до възстановяването им, е по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. В този смисъл е решение № 1182 от 24.01.2020 г. по адм.д.№ 2928/2018 г. на ВАС, III-то отделение, постановено по идентичен случай и между същите страни.

В гражданско-правната материя претендираното обезщетение за пропуснати ползи е уредено в чл. 51, ал. 1 от ЗЗД относно извъндоговорната отговорност и в чл. 82 ЗЗД касателно договорната отговорност. С Тълкувателно решение (ТР) № 3/2012 г. на

ОСГТК на ВКС е дадено разяснение относно обезщетяване на вредите по чл. 82 ЗЗД. Според него установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. В практиката на ВКС се приема (напр. в Решение № 67 от 22.04.2013 г. по т. д. № 28/2012 г., Т. К., II Т. О. на ВКС), че макар и постановено по приложението на чл. 82 ЗЗД посоченото ТР дава принципен отговор на въпроса за характера на пропуснатите ползи. Според друго решение № 66 от 14.06.2011 г. по гр. д. № 1725/2009 г., ГК, IV ГО на ВКС, пропуснатата полза като вид имуществена вреда, настъпила в резултат на непозволено увреждане, се изразява в невъзможността да бъде реализирано определено имущество или парично оценен интерес. Всяко неосъществено увеличаване на имуществото, което е щяло да настъпи със сигурност, ако не би било осуетено от деликта, съставлява пропуснатата полза. Такава е както печалбата, която увреденият е можел да получи от изпълнението на договор, осуетен от противоправно поведение на деликвента, така и всяка друга имуществена облага, която със сигурност пострадалият би реализирал, ако вредоносното действие не би настъпило.

В случаите на извъндоговорна отговорност, каквато е отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, пропуснатите ползи са определяеми въз основа на опита и обичаите в практиката - при тях вредата произтича от нереализиране на сигурна възможност за увеличаване на актива на имуществото на кредитора. Сигурна възможност за увеличаване на имуществото ще е налице, когато на база доказани обективни факти и при обичайното развитие на нещата, отчитайки особеностите на конкретния случай, може да се направи достатъчно обоснован извод, че в патримониума на ищеца действително е могла да настъпи положителна промяна.

Идентично тълкуване на характера на пропуснатите ползи като вид имуществена вреда е дадено и в практиката на Върховния административен съд, напр. решение № 5856 от 17.05.2016 г. по адм. д. № 5583/2015 г., III отд. на ВАС, според което установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото би се намирало, в случай че незаконосъобразният акт или действие, респ. бездействие, не бе рефлектирал върху него, съпоставено с имуществото към момента на увреждането. Само ако бъде доказано, че единствено по причина на въздействие върху имуществото от страна на незаконосъобразния юридически акт то е могло да бъде увеличено, претенцията може да се приеме за основателна. В решение № 5624 от 24.04.2014 г. по адм. д. № 12662/2013 г., III отд. на ВАС се посочва, че пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, поради което това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. В решение № 1154 от 29.01.2019 г. по адм. д. № 1338/2018 г., III отд. на ВАС е прието, че не може да се приеме за доказано, че дружеството със сигурност е щяло да реализира ползите, които

твърди, че е пропуснало, които могат да се присъдят като имуществена вреда, само ако имат *сигурен характер и са в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен акт.*

Визираното тълкуване, отнесено към настоящия случай, налага отговор на въпроса дали е имуществена облага, която ищецът със сигурност би реализирал, ако вредоносното действие не би настъпило, т.е. ако не следваше да учреди депозит за обезпечаване на възникналите митни сборове по Решение № 542/07.10.2008 г. на началника на Митница Аерогара С..

Според задължителното тълкуване, дадено в Решение на СЕС от 18.01.2017 г. по дело С-365/15: Когато вносни сборове, в това число антидъмпингови мита, се възстановяват, тъй като са били събрани в нарушение на правото на Съюза — което запитващата юрисдикция следва да провери — за държавите членки е налице задължение, произтичащо от правото на Съюза, да заплатят на правните субекти, които имат право на възстановяване, съответните лихви, считано от момента, в който възстановените мита са платени от тези правни субекти. Ето защо размерът на пропуснатите ползи, които подлежат на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, поради техния сигурен характер, представлява лихвата за забава върху депозита от датата на учредяването му до датата на възстановяването на сумата, т.е. от 06.03.2008 г. до 22.03.2011 г.. Това е така, тъй като дружеството незаконосъобразно е било лишено от възможността да ползва за определен период от време собствените си средства, понасяйки вреди под формата на пропуснати ползи, съизмерими минимум със законната лихва за забава. В случая, според определения от ищеца по-кратък исков период, обезщетението следва да се изчисли за времето от 06.03.2008 г. до 22.03.2011 г.

След влизане в сила на съдебния акт, с който е обявена незаконосъобразност на Решение № 542 от 07.10.2008 г., държавата дължи пълно репариране на понесените вреди, с оглед спазване на принципите на равностойност, ефективност, пропорционалност, както и на правото на собственост, прогласено от чл. 17 от Х. на основните права на Европейския съюз (Х.) - ако някой бъде лишен от своята собственост в защита на обществения интерес, дължи му се справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба (цитираното решение № 1182 от 24.01.2020 г. по адм.д.№ 2928/2018 г. на ВАС, III-то отделение). В разглеждания казус искът е насочен към репариране на вредите, причинени на ищеца от незаконосъобразен административен акт на орган на ответника, изразява се в пропуснати ползи и се измерва със законната лихва. Същата претенция, независимо, че се измерва с размера на законната лихва, е самостоятелна и не е свързана с дължимото се от деликвента обезщетение за забава при изплащане на обезщетението за причинени имуществени вреди, което обезщетение за забава представлява самостоятелно по вид и основание парично задължение на длъжника, обусловено от и дължимо се заради ненавременното изпълнение на паричното задължение за обезвреда и по силата на закона (чл. 86, изр. 1 ЗЗД) и което се измерва също със законната лихва.

Никаква покана не дължи кредиторът към длъжника, на основание на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД. Тази норма урежда момента на възникване на изискуемостта на едно облигационно задължение, чийто източник е договор. В случая

паричното задължение на ответника намира своето правно основание в осъществено от негов орган непозволено увреждане (а не договор), поради което приложима е нормата на ал. 3 на чл. 84 ЗЗД, а не тази на ал. 2.

Съдът намира за неоснователни и възраженията (за които има указания в отменителното решение на ВАС), че всъщност дружеството доброволно е внесло депозита, тъй като същия предшества по дата отмененото решение на началника на Митница Аерогара С.. Действително депозита е внесен с вносна бележка от 06.03.2008 г., а решението на административния орган е от 07.10.2008 г. Всъщност депозитът е определен от митническите органи при разрешаването на вдигането на стоката. Без внасянето на същия дружеството е нямало да може да освободи стоката от митнически контрол, за да може да се разпорежда с нея. Този депозит, не е доброволно внесен от дружеството, а е определен от митнически орган и впоследствие намерил отражение в решението на началника на Митница Аерогара С., с което е посочено, да бъде усвоен за допълнително начислените задължения, които са определени, като незаконосъобразни от страна на съда. В тази връзка съдът намира за неоснователни и доводите изложени в писмените бележки на процесуалния представител на ответника за съпричиняване на вредите. Както беше посочено, така определените депозити, не са внесени по едностранно желание на ищеца, а същите са вследствие на разпореждане на митническите органи. Дори да се приеме, че дружеството е могло да предостави банкова гаранция, то пак би претърпяло имуществени вреди свързани с тази гаранция, които биха били отново причинени от разпорежданията на служители на ответника.

Предвид изложеното предявеният главен иск като основателен и доказан следва да бъде уважен за размер от 800,41 лева, като искът се отхвърли до пълния размер от 801 лв.

С оглед основателността на главния иск, съдът разглежда и установява основателност и на акцесорната претенция на ищеца за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху уважения размер на обезщетението за причинени имуществени вреди, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението.

И двете вземания на ищеца имат характер не на лихва, а на обезщетение, всяко от които дължимо се на различно правно основание и измеримо с размера на законната лихва, определена от Министерски съвет.

В съответствие с нормата на чл. 81 от ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ предвид частичното уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски, съразмерно на уважената част от иска.

Направеното от ответника по касационната жалба искане за присъждане на разноски по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение е неоснователно. В разпоредбата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ е посочено, че съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чиито размер не може да надхвърля

максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Тази норма, съгласно разпоредбата на § 6 от ПЗР на ЗОДОВ се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, като неприключилите до влизането в сила на този закон производствата се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последващо въззивно или касационно обжалване (виж Решение № 9046 от 8.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9612/2019 г., III отделение). В константната си практика до приемането на цитираната разпоредба (Решение № 13822 от 15.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 13610/2015 г., III отд.) ВАС приемаше, че разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 от ЗОДОВ (тълкувани в тяхната взаимовръзка) се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 143 от АПК. Липсата на изрична уредба в ЗОДОВ, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на адвокатско възнаграждение на ответника, ако последният е бил защитаван от адвокат или юрисконсулт при отхвърляне пълно или частично на иска му, означава, че такова не се дължи. Поради това в производството по ЗОДОВ при отхвърляне изцяло или частично на исковата претенция ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение или адвокатско възнаграждение. В разглеждания казус искът е предявен на 30.11.2011 г., т.е. преди приемането на новата ал. 4 на чл. 10 от ЗОДОВ, поради което в случая, производството следва да се довърши по реда, валиден до преди обнародването нормата в ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г., като на ответника не следва да се присъждат разноски, свързани с платено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК] сумата 800,41 лева, представляваща обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди - пропуснати ползи, изразяващи се в законна лихва върху сумата от 2111 лв., за периода от 06.03.2008 г. до 22.03.2011 г., вследствие на отмяната на решение № 542/07.10.2008 г., издадено Началника на Митница „Аерогара С.“, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 31.10.2011 г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния му размер от 801 лв.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, сумата от 322 (триста и двадесет и два) лева, представляваща съразмерна част от платените разноски – платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред АССГ и 25 лева внесена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

